

die ons net op tijd wakker schudde. 'Universal Mind Control' is een verrassende plaat, maar is te weinig consistent om echt straf te zijn. (pvh)

D. Lissvik '7 TRX + Intermission' INF/N.E.W.S.

De man achter het geluid is de helft van het in RifRaf consequent bejubelde Studio, een Zweeds duo dat grossiert in aanstekelijke pop. Hij brengt ons aange-naam kabbelende instrumentals waar pakweg krautrockers zoals Klaus Schulze of Ashra niet vies van zouden zijn en die uitermate geschikt zijn voor een afterparty op een strand dat verboden terrein is voor clubbers. Studio dus, maar ook weer niet want al blijven de goede ideeën, het dance-element ontbreekt hier volledig. Het is gewoon een heel mooi uigewerkte plaat met warme achtergrondmuziekjes die paradoxaal genoeg wel al je aandacht opeisen. Of de tracks nog beter worden na de consumptie van een pretsigaret? Dát heb je ons nooit horen zeggen. (mb)

Dakota Suite 'The End Of Trying' Karaoke Kalk

De losjes rond zanger-gitarist Chris Hooson gecentreerde band Dakota Suite schittert al enige jaren aan het firmament met rock vol romantische tristesse (genre American Music Club, Spain en Red House Painters) en minimale, neoklassieke composities. Op deze meest recente plaat mogen een eenzame piano en een ijzige cello voluit hun sombere hartslag laten horen, en galmt de weemoed ongehinderd over de desolate landschappen die de muziek oproept. Die fotografische stilte, zo'n beetje de grondtoon van hun volledige muzikale vocabularium, harmonieert ook nu weer prachtig met de fraaie zwart-witfotografie van Hoosons echtgenote Johanna. Het ensemble uit Leeds levert hiermee opnieuw een verstikkend mooi album af, dat prachtig zal staan naast onze Max Richter-collectie - al kijken wij ook bijzonder halsreikend uit naar de binnenkort te verschijnen gemixte versie met bijdragen van o.a. Swod, Machinefabriek, Greg Haines, Deaf Center, Tape, Hauschka en Alva Noto! (ndc)

Dålek 'Gutter Tactics' Ipecac/Bang!

D lek staat zelden garant voor een *prettige* luisterervaring, tenminste niet in de zin van pakweg het Kabouter Plopp-themaliel. Het type genot dat D lek zijn massieve fanbase pleegt te verschaffen, ligt in de *groundzeroisering* van heersende westerse denkgewoontes. Tamme katers een vervelend zware Public Enemy-klok aanbinderen door middel van slepende ruiswaterfallen en als donderpreek verpakte oproepen tot waakzaamheid en kritische burgerzin. Destructie en heropbouw, boemklets in het gezicht van de indommeelaars. Hip-hop, kortom! En 'Gutter Tactics' is daar een keiharde container vol van. Qua noisefactor bevindt het album zich tussen het zachtere 'Abandoned Language' uit 2007 en het extreme 'Absence' uit 2004, ietsje dichter aanleunend bij laatstvermelde. De oorverdovende, bijna-versteende, slechts subliminaal nuancerende grooves zijn terug en gaan opnieuw, naast bloeden-de gehoorgangen, voor de ruggengraattintel. Dat gevoel kregen wij toch bij het horen van bijvoorbeeld de klingelende megatandwielen in 'Street Diction' of de vette, snikkende tubulaire baslijn in de dubbelge-

Dan Auerbach 'Keep It Hid' COOP/2 Records

Wat is, uiteraard naast verliefd worden, mooier dan compleet ondersteboven raken door een liedje? Vijf nummers ver in 'Keep It Hid', de eerste soloplaat van Dan Auerbach, zanger/gitarist en helft van The Black Keys, is het zover. Goedkeurend hoofdknikken, verandert in verstomming wanneer 'Whispered Words' voorbijkomt. Eens de haren ten berge gerezen zijn, gaan ze bovendien niet meer liggen. Ook 'When The Night Comes' en 'Heartbroken, In Disrepair' nagelen je aan de grond, terwijl van soul overlopende parels 'Mean Monsoon' en 'Real Desire' de wereld even van draairichting doen veranderen. Met het zompig 'I Want Some More' en het stomende 'Street Walkin'' begeeft Auerbach zich op vertrouwd Black Keys-terrein, maar nooit geeft de man de indruk dat deze nummers een betere invulling hadden kunnen krijgen. Waren The Black Keys bij momenten al lichtjes indrukwekkend, dan overtreft Auerbach zichzelf met deze wip die zonder al te veel moeite je wereld op zijn kop zet en zich laat gelden als een duizelingwekkende en verslavende plaat. (jvb)

pantserde *illmatiek* van '2012 (The Pillage)'. Minpunt: emcee D leks vrij eentonige rapkaders en het lage stemvolume doen spijtig genoeg de schitterende teksten weinig eer aan. (kh)

The Death Letters 'The Death Letters' Cool Buzz/Bertus

Met The Death Letters heeft Nederland zijn eigen van The Black Box Revelation. Het duo uit Dordrecht pakt namelijk eveneens uit met enkel gitaar, drum en zang om de luisteraar te imponeren. Hoewel je in zo'n geval niet veel kanten uit kan, maken deze twee tieners best indruk met een explosieve debuutplaat. Hun vaagweg op blues geente no nonsens gitaarrock dient zich aan als een ruwe diamant waarbij de basic aanpak van het duo inventieve songs niet in de weg staat, zoals blijkt uit fraais als 'Easy Moments (And) Obsession'. Tijdens de eerste helft van 'I Must Confess' dan weer, lijkt het er op dat The Death Letters gepoogd hebben een extra song voor de soundtrack van 'O Brother Where Art Thou' te schrijven. Halverwege kantelt het nummer naar een primitieve grunge-song zoals culthelden als Girl Trouble ze ooit zo overtuigend speelden. Wie daarmee weg komt, en dat doen The Death Letters, heeft aardig wat talent in de aanbieding. Aanrader! (jvb)

DJ Sprinkles aka Terre Thaemlitz 'Midtown 120 Blues' Mule Music/Word And Sound

Er zijn van die avonden dat we graag eens chillen. Onderuit gezakt in de zetel, een frisse trappist en een zalig streepje muziek. Laat 'Midtown 120 Blues' nu   n van die nieuwe kanshebbers zijn om daarvoor de soundtrack te leveren. Thaemlitz stouwde een plaatje vol met een zweverige mix van ambient, digi-jazz, fraaie pianoriedels, housy lounge en easy listening. Word je tijdens een psychedelischer nummer als 'Ball'n' nog wat geprikkeld door de subtiele beatsalvo's, dan zal je bij het fijne 'Grand Central' ongetwijfeld al zachtjes wegdromen. Een leuk plaatje voor een gezellige avond, maar meer ook niet. Oh ja, hou ook maar ineens een tweede trappist binnen handbereik. Kwestie van naar het einde toe geen dorst te moeten lijden. (kc)

The Drones 'Havilah' All Tomorrow's Parties

Na twee live-elpees komen The Drones eindelijk met een vervolg op hun vorige stu-

dioplaat, 'Gala Mill' uit 2006. En andermaal is het de Australi ers menens: 'Havilah' opent furieus met een doorwrocht 'Nail It Down', waarin frontman Gareth Liddiard zich opwerpt als de evenknie van Nick Cave. De donkere overheerst dan ook op deze nachts naar een volgens de Bijbel aangename plaats genoemde plaat. Met het akoestische 'Careful As You Go' neemt de band je echter bij je nekvel om je machteloos spartelend de wanhoop van het nummer te laten ondergaan. Tel daar nog een stevige zwartgallige klepper als 'Luck In Odd Numbers' bij en het wordt duidelijk dat dit geen hapklare brok is. Eerder is 'Havilah' een zinderend demonen-uitdrijvingsproces waar je met ingehouden adem getuige van bent. (jvb)

Face Tomorrow 'In The Dark' Excelsior Recordings/2

In 2004 draaide het album 'The Closer You Get' meerdere toertjes in onze cd-speler. Het Nederlandse Face Tomorrow koppelde de woeste, emotionele uitbarstingen aan bloedmooie melodieën en had met 'Sing Up' een hit moeten scoren. Het mocht niet zijn en het werd jarenlang stil rond de band. Nu is er eindelijk een opvolger, maar 'In The Dark' is een maat voor niets. De bevlogen rocksongs hebben plaats moeten ruimen voor mufte powerballads die hopeeloos Snow Patrol en Coldplay achterna holden. Hier en daar is er nog wel een aanzet tot een degelijke song, maar nergens weet deze plaat ons bij ons nekvel te grijpen. Bijzonder jammer. (pv)

Fauna 'Rain' Aurora Borealis/Southern Records/Bang!

In de afdeling donkere muziek voor donkere tijden: 'Rain', een album vergeven van duister mysterie, pure schoonheid, complete waanzin en brute kracht. De plaat telt welgeteld   n ellenlang nummer: een eindeloze ode aan de woeste natuur, aan het wilde dier in ieder van ons. Die ode begint rustig met het geluid van zachtjes druppelende regen. Na die enkele minuten quasi stilte brengt een akoestische gitaar ons met een heerlijk repetitief en pastoraal psychfolk-patroon in vervoering. Daarna is het echter gedaan met de rust. Met een onwaarschijnlijke furie krijg je rond minuut 20 zonder enige waarschuwing een uitgebende en pretentieuze kruising van hardcore, death metal en loodzware drones op de smoel gekwakt. Nog gedurende 40 minuten vliegen de wansmakelijk gruzige riffs en screams

van dit duo je om de oren, repetitief en tegelijk constant in evolutie, compleet geschikt maar tegen alle verwachting in uiterst meeslepend. (eb) is verslaafd. Te ontdekken, voor wie durft.

Fol Chen 'Part 1: John Shade, Your Fortune's Made' Asthmatic Kitty Records/Konkurrent

Het debuut van de Amerikaanse band Fol Chen (thuisbasis: Highland Park, California) begint als een plaat van The Kills maar tien seconden later ontpopt opener 'The Idiots' zich plots als een aanstekelijke single met knipogen naar Panda Bear, M.I.A. en Animal Collective. De toon is gezet: wat volgt is een smeltkroes van electrofunk, huis-tuin-en-keuken-synths, indie-pop met een hippe beat, een onmiskenbaar gay-deuntje ('The Idiot') en sporadische kerkklokken. Geen misplaatje. Ook al getuigt het van enige zelfoverschatting als Fol Chen zichzelf vergelijkt met Hot Chip, Pink Floyd, Gwen Stefani, Pere Ubu, Danielson Familie, Scritti Politti, Boards Of Canada, The Blow en Pulp. (bvm)

Erik Friedlander 'Block Ice & Propane' Skipstone Records

In zijn tienerjaren ging Erik Friedlander elk jaar met zijn ouders, zus en hond op een roadtrip van thuisstad New York naar het Amerikaanse platteland. Dertig jaar later schrijft Friedlander, ondertussen een gerespecteerd avant-garde cellist, een soundtrack bij de reizen zoals hij ze zich herinnert. In zijn minimalistische composities op cello brengt Friedlander gevarieerde en originele interpretaties van Amerikaanse rootsmuziek, afgewisseld met hedendaagse klassieke improvisaties. Intrigerend. (ndc)

Gnaw 'This Face' Conspiracy Records

Het werd me snel duidelijk. Als de gemiddelde kinderverkrachter, dronken bestuurder, nachtwinkelovervaller of buskaper die dood vindt, stapt hij of zij in een lift die met een stinkende rotvaart naar de diepste krochten van de hel sjeest. 'This Face' van Gnaw is dan het liftmuziekje. Allemaal om ervoor te zorgen dat de toekomstige vuurpoelvisers met absolute zekerheid de naar sulfer stinkende balie bereiken met bloeden-de oren en een in twee gebeukte hersenbrug. Als je horentjes nu de juiste signalen beginnen op te pikken, en loodzware noise-down - dooraderd met buitenmenselijk ge-grunt, geschreeuw en gegrol - met daaraan toegevoegd een polpelpekzwarte elektronische trash je puntige oren doet spitsen, is Gnaw iets voor jou! (dg)

Goo Goo Muck 'Goo Goo Muck' Eigen Beheer

Recht uit de garage onze stereo in: de eerste ep van Goo Goo Muck, een louter uit coolness opgebouwd Nederlands trio dat gitaren, drumsalvo's en orgels in het rond laat spatten. Freaky rock-'n-roll lijkt een gepaste omschrijving voor wat deze heren doen, zeker als afgegaan wordt op het van spooky thereminklanken voorzien 'Soultrash'. De rock-'n-roll zoals Goo Goo Muck die hier presenteert is natuurlijk al duizend keer eerder gemaakt, mis-schien zelfs duizend keer beter. Maar in een hapklare brok van vijf nummers gaat fijns als 'Nymphomaniac', dat een Mot rhead-echo in zich lijkt te dragen, er zonder moeite in. Weinig om het lijf, maar ook weinig klachten. (jvb)